

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **B. F.**, zast. Mgr. Antonínem Novákem, advokátem, se sídlem Pavelčákova 6/11, Olomouc, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2009, č. j. 18 Cad 47/2008 - 57,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 1. 2008, č. X, podle § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a čl. 46 odst. 2 nařízení Rady (EHS) 1408/71 ze dne 14. 6. 1971, o aplikaci soustav sociálního zabezpečení na osoby zaměstnané, samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, přiznala žalobkyni od 1. 6. 2007 starobní důchod ve výši 3738 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že pro výši důchodu byla započtena doba pojištění získaná v českém systému důchodového pojištění v délce 5264 dní a v slovenském systému důchodového pojištění v délce 10 711 dní. Nárok na starobní důchod žalobkyni vznikl pouze s přihlédnutím k dobám pojištění získaným ve slovenském systému důchodového pojištění a ve smyslu čl. 46 odst. 2 nařízení se základní a procentní výměra důchodu stanoví v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítla, že žalovaná při výpočtu starobního důchodu nesprávně postupovala podle čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb., když za sídlo jejího zaměstnavatele ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky (dále též „ČSFR“) nedůvodně považovala Správu přepravních tržeb Bratislava, ačkoliv ta byla zřízena toliko jako účelová organizační jednotka státní organizace Československé státní dráhy (dále též „ČSD“) a neměla právní subjektivitu. K rozhodnému dni byly tedy ve skutečnosti jejím zaměstnavatelem Československé státní dráhy, jejíž sídlo bylo na adrese Praha 1, Nábřeží L. Svobody 1222, tedy na území České republiky.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 8. 2008, č. j. 18 Cad 47/2008 - 19, uvedené rozhodnutí žalované pro vady řízení zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že v úplném výpisu z obchodního rejstříku je uvedena

obchodní firma ČSD se sídlem Praha 1, Na Příkopě 33, s datem zápisu 1. 7. 1989 a s datem výmazu 25. 3. 1993. Dále je v něm zapsána organizační složka Kontrola přepravních tržeb Bratislava, jejíž sídlo se nacházelo postupně na dvou adresách ve slovenském hlavním městě. Tato organizační složka však byla z obchodního rejstříku vymazána ke dni 26. 4. 1991 a Správa přepravních tržeb Bratislava v něm nebyla vůbec uvedena. Za této situace nelze dovodit jiný závěr než ten, že ke dni rozdělení ČSFR bylo sídlo zaměstnavatele žalobkyně na území České republiky, a to na adrese Praha 1, Na Příkopě 33.

Toto rozhodnutí však ke kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Ads 14/2009 - 41, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud dovodil, že pro rozdělení dob zabezpečení získaných přede dnem rozdělení ČSFR je podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. a čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 117/2002 Sb. m. s. ve vztahu k státní organizaci Československé státní dráhy rozhodné sídlo příslušné organizační jednotky ČSD ke dni rozdělení ČSFR, která byla zapsána do podnikového (obchodního) rejstříku, a nikoliv sídlo organizační složky organizační jednotky ČSD či sídlo ČSD. Organizační útvar právnické osoby je pak podle uvedených ustanovení mezinárodní smlouvy a správního ujednání vymezen pro potřeby rozdělení dob zabezpečení získaných přede dnem rozdělení ČSFR územně, a nikoliv funkčně, a proto z hlediska určení sídla zaměstnavatele ke dni rozdělení ČSFR není významné, že organizační jednotky ČSD zapsané do podnikového (obchodního) rejstříku neměly právní subjektivitu. Žalobkyně přitom ke dni rozdělení ČSFR pracovala u Správy přepravních tržeb Bratislava, se sídlem Bratislava, Klemensova 8, která byla organizační jednotkou ČSD zapsanou v obchodním rejstříku. Sídlo zaměstnavatele žalobkyně se tedy k rozhodnému dni nacházelo na území Slovenské republiky, a proto dobu pojištění získanou přede dnem rozdělení ČSFR je zapotřebí považovat za slovenskou dobu pojištění.

Tímto právním názorem byl krajský soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v dalším řízení vázán, a proto dospěl k závěru, že žalovaná postupovala správně, když při stanovení výše starobního důchodu žalobkyně započítala českou dobu pojištění jen v rozsahu 5264 dní a slovenskou dobu pojištění v rozsahu 10711 dní. Z tohoto důvodu novým rozsudkem ze dne 12. 11. 2009, č. j. 18 Cad 47/2008 - 57, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní namítla, že krajský soud, byť vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, zcela nesprávně vyřešil právní otázku, na území kterého státu měl sídlo její zaměstnavatel. Ustanovení čl. 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení i čl. 15 Správního ujednání totiž hovoří o sídlu zaměstnavatele. Navíc podle § 8 zákoníku práce mohla být organizační jednotka organizace zaměstnavatelem za předpokladu, že tak stanovil zvláštní předpis. Takový předpis však neexistoval, a proto organizační složky ČSD nemohly vystupovat v pracovněprávních vztazích vlastním jménem. Dále stěžovatelka namítla, že krajský soud ignoroval nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 301/05, sp. zn. Pl. ÚS 4/06 a sp. zn. I. ÚS 1375/07, které se na projednávanou věc vztahovaly.

Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Taková situace nastala i v projednávané věci, neboť Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Ads 14/2009 - 41, zrušil původní rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 8. 2008, č. j. 18 Cad 47/2008 - 19, přičemž v novém rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 18 Cad 47/2008 -57 se krajský soud zcela řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a učinil závěr, že sídlo zaměstnavatele žalobkyně se ke dni rozdělení ČSFR nacházelo na území Slovenské republiky. Nutnost aplikace shora uvedených nálezů Ústavního soudu na danou věc pak stěžovatelka v původním řízení o žalobě nenamítla, takže Nejvyšší správní soud v tomto směru nemohl krajský soud ve zrušovacím rozhodnutí zavázat žádným právním názorem.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2009, č. j. 18 Cad 47/2008 - 57, je nepřijatelná, a proto ji podle § 120 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. S ohledem na tento výsledek pak podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první téhož zákona nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu